04/07/2019

“Οι άγιοι είναι και το μέλλον μου, η βασιλεία των ουρανών”

/ Αγιορείτικα

Γέροντας Αιμιλιανός, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας

Κάθε ημέρα στην εκκλησία ζητάμε τις πρεσβείες των αγίων. Αυτές οι πρεσβείες είναι ολόκληρη δύναμις, ολόκληρος κόσμος που βγαίνει από τους αγίους και από τις άκτιστες ενέργειες του Θεού. Αλλά οι άγιοι δεν μεσιτεύουν απλώς. Με το να βλέπουν τον Χριστόν και να γνωρίζουν την ζωή του, και με το να δέχωνται εν Πνεύματι Αγίω θείο φωτισμό ο οποίος θα γίνη πλήρης την ημέρα εκείνη, όταν θα παραβρεθούμε και εμείς μαζί τους, ο Χριστός γίνεται πλέον περιουσία τους και φωτίζουν και εμάς. Διαφωτίζουν τον νου μας, μας αποκαλύπτουν. Όταν έχω κάτι και μου το ζήτησης, θα σου το δώσω. Αν έχω δύο χιτώνες, ο Θεός με υποχρεώνει να σου δώσω τον ένα. Αλλά και αν έχω έναν, σε λυπάμαι και σου τον δίνω και αυτόν και ζητάω άλλον από τον ηγούμενο. Ο άγιος, που έχει τόσο πλούτο από τον φωτισμό του Θεού, δεν θα δώση και σε μας; Μπορεί να μας το αρνηθή αυτό;

Ο θείος φωτισμός είναι το βαθύτερο και το σπουδαιότερο που μπορούμε να ζητήσωμε από τους αγίους. Ό,τι και αν μας λείπη, αποκαθίσταται ή μπορούμε να ζήσωμε χωρίς αυτό. Αλλά χωρίς τον φωτισμό, την γνώσι δηλαδή, δεν μπορούμε να ζήσωμε. Η γνώσις του Θεού συντηρεί τα κύτταρά μας και ενώνει το πνεύμα μας, μας παριστάνει ενώπιον του Θεού και μας σώζει και μας βάζει στην βασιλεία των ουρανών. Η γνώσις ή η άγνοια του Θεού, ή μικρή ή η μεγάλη, μας κάνει ζωντανούς ή νεκρούς. Για όλους αυτούς τους λόγους ο άγιος δεν αντέχει να μην εκφράση την αγάπη του με το να μας πλουτίζη με τον θείο φωτισμό, με το να μας διαφωτίζη στο κάθε μας θέμα.

Επί πλέον, οι άγιοι δεν κάνουν κάτι μακριά από εμάς, δεν πηγαίνουν πίσω από εμάς για να παρακαλέσουν τον θεόν, αλλά προσεύχονται μαζί μας. Εφ’ όσον είναι πρόσωπα, όταν γονατίζω εγώ, αυτός που κάθε ημέρα είναι με τον Θεόν, γονατίζει μαζί μου, συν-γονατίζει, συνιδρώνει, συμπάσχει, συναγωνιά με την δική μου παράστασι ενώπιον του Θεού. Μη σας κάνη αυτό εντύπωσι. Αναγώνιος είναι η αγωνία του αγίου, αλλά είναι μία αγωνία, μία συμμετοχή στην ζωή μας. Εφ’ όσον το Πνεύμα κράζει, «αββά ο πατήρ», και αγωνιά μαζί μας, εφ’ όσον ο Πατήρ και η κτίσις αγωνίζονται μαζί μας, δεν θα αγωνισθή ο άγιος που τον φέραμε και τον βάλαμε στο κελλί μας; Και είναι τόσο εύκολη αυτή η πράξις! Κάνεις μια μικρή έπιστράτευσι και υποχρεώνεις όλους τους αγίους να γονατίσουν μαζί σου.

Μα, θα μου πήτε, συναγωνιά ο άγιος; Γιατί; Διότι εμείς είμαστε άνθρωποι ακόμη, φέρομε το σαρκικό αυτό περίβλημα, έχομε την χονδροείδεια του μυαλού μας και της καρδιάς μας και δεν έχομε σταθερότητα στην πορεία μας. Τώρα μπορεί να κλαίω και μετά να γελάω. Τώρα να ζητώ κάτι από τον Θεόν και μετά να αναρωτιέμαι γιατί το ζητώ. Ή τώρα να ζητώ κάτι και μετά να το ξεχνώ. Τώρα να υπόσχωμαι κάτι και μετά να κάνω το αντίθετο. Τώρα να ορκίζωμα; στον Θεόν πως θα μετανοήσω και μετά να περιπίπτω στην ίδια αμαρτία με την δική μου γνώμη και βουλή. Δεν έχω δει τον Θεόν με τα μάτια μου τα σαρκικά, όπως τον θέλω εγώ, δεν μου παρέχει ο Θεός τον εαυτό του, όπως εγώ θα το ήθελα ή το φανταζόμουν, και του εκφράζω τις αφέλειές μου, τα παιδιαρίσματά μου, παίζω μαζί του και τον χάνω μέσα από τα χέρια μου.

Ο άγιος από την μια έχει ενώπιον του την βεβαιότητα του Θεού, την αγάπη του Θεού, όλη· την θεία οικονομία, και μπορεί να την πιάση και να μας την δώση, και από την άλλη έχει εμάς τους ανίδεους και χονδρούς ανθρώπους και δεν ξέρει τι να κάνη μαζί μας. Δεν είναι βέβαιος, αν μετά από μισή ώρα θα μείνωμε πιστοί στην υπόσχεσι που του δίνομε τώρα, αν αύριο θα τον ξανακαλέσωμε για να συν-γονατίση μαζί μας. Εχομε την βούλησί μας και αύριο μπορεί να τον ξεγελάσωμε, και τότε θα αναγκασθή να παραστή κενός ενώπιον του Θεού.

Κάποιος Γέροντας παρακαλούσε την Παναγία για τους υποτακτικούς του και μία ήμερα είδε στο όνειρό του τον Χριστόν να της λέγη: Πήγαινε, μητέρα μου, και μη με ξεγελάς άλλο· τους βλέπεις ότι είναι αμετανόητοι. Πόσες φορές και οι άγιοι παίρνουν την ίδια απάντησι, όταν εμείς τους ζητάμε και εν συνεχεία τους εγκαταλείπωμε!

Οι άγιοι λοιπόν ενεργούν οι ίδιοι, μεσιτεύουν για μας και μας φωτίζουν, συμπροσεύχονται μαζί μας και συναγωνιούν, συμπάσχουν και συμμετέχουν στην δική μας πάλη. Και όλα αυτά τα κάνουν από μόνοι τους. Εμείς καλούμε τον άγιο, του ζητάμε αυτό που θέλομε, καμιά φορά με πολύ δισταγμό, και ο άγιος αναλαμβάνει το δικό μας υστέρημα να το αναπλήρωση. Προσπαθεί και εμάς να ζωογονή και τον Θεόν να συγκινή. Όπως φέρνεις έναν λογιστή και σου κάνει στο ακέραιο την εργασία, εσύ όμως δεν ξέρεις τι σου έκανε, όπως εμπιστεύεσαι τον γιατρό και σου διανοίγει τα σπλάγχνα, αλλά εσύ δεν πονάς ούτε καταλαβαίνεις τίποτε, έτσι ακριβώς καλείς τον άγιο και όλα τα κάνει μόνος του. Εμείς δεν έχομε τίποτε να κάνωμε· εν συνεχεία πάμε και κοιμόμαστε, ο άγιος όμως συνεχίζει να κάνη την δουλειά του. Άραγε συνεχίζει; Βεβαίως συνεχίζει. Συνεχίζουν οι δαίμονες να μας πειράζουν, και θα σταματήση ο άγιος την δουλειά του;

Οι άγιοι παραβιάζουν ακόμη και τα άδυτα του Θεού και την γνώμη του. Πόσες φορές η Αγία Γραφή παρουσιάζει τον Θεόν μεταμελούμενον! Ασφαλώς, ουδέποτε μεταμελείται ο Θεός, αλλά το γεγονός αυτό δείχνει το πόσο ακούει τους άγιους του. Ο Θεός αποκαλύπτεται εμφανώς στους άγιους, και εκείνοι τον αποκαλύπτουν και σε μας. Μας μεταφέρουν δηλαδή τα άδηλα και τα κρύφια της γνώσεως του, σύμφωνα με την θεία οικονομία και πρόγνωσι. Οι άγιοι είναι δικοί μας.

Αφού προσκαλέσωμε τόσο απλά τους αγίους, με την εικόνα τους, τα λείψανά τους ή τον νου μας, οι άγιοι γίνονται η ζωντανή συντροφιά μας. Και επειδή ο άγιος είναι αχώριστος από τον Θεόν, το ξέρω ότι μαζί του είναι και ο Θεός. Ακόμη και αν εγώ είμαι μέσα στην αμαρτία, μέσα στην δυσωδία, και δεν μπορή να ενεργήση σε μένα ο Θεός, ακόμη και αν δεν τον νοιώθω, το ξέρω και το πιστεύω ότι μαζί με τον άγιο είναι και ο Θεός.

Επίσης, το ξέρω ότι ο άγιος είναι για μένα μία ευφροσύνη. Πόσες φορές κουβεντιάζαμε για να απαλλαγούμε από το βάρος της μοναξιάς! Πόσες φορές λέμε αηδίες, γιατί είμαστε στενοχωρημένοι και θέλομε να μας φύγη η δυσκολία, ο πειρασμός, η στενοχώρια, ή θέλομε να σπάσωμε τα οχυρά που μας χωρίζουν από τους άλλους! Πόσες φορές έχομε κάποιο σύμπλεγμα μέσα μας από την αμαρτία μας, από την αναπηρία μας, από την μει¬ονεξία μας, και δεν ξέρομε τι να κάνωμε! Τότε βγαίνομε έξω να αναπνεύσωμε αέρα ή πάμε στο κελλί ενός αδελφού μας να του πούμε κάτι. Για την περίπτωσι αυτή οι Πατέρες λένε, αν έλθη ο αδελφός σου και σου πη πως είναι στενοχωρημένος, πέταξε αμέσως το κομποσχοίνι σου, μη τυχόν το δη και καταλάβη ότι προσευχόσουν, και αμέσως πες του: Αδελφέ μου, τί έχεις; Διαφορετικά θα φερθούν οι άγιοι; Αφού έτσι φερόμεθα εμείς, που διατρέχομε τον κίνδυνο να παρασυρθούμε από τον αδελφό μας στην αμαρτία, δεν θα φερθή ο άγιος, ο οποίος δεν παρασύρεται και μπορεί να διάλυση τα νέφη μας και να γίνη για μας μία πραγματική ευφροσύνη;

«Εγχρονίζει η ευφροσύνη τοις δικαίοις». λέγει η Άγια Γραφή. Η ευφροσύνη γίνεται στοιχείο συνακόλουθο, αδιαλείπτως ενωμένο με τον δίκαιο. Αν η Αγία Γραφή το λέγη αυτό για τους ζώντας δικαίους, οι οποίοι αύριο μπορεί να πέσουν, πόσο μάλλον ισχύει για τους αγίους, οι οποίοι δεν πίπτουν πλέον. Σε αυτούς η ευφροσύνη εγχρονίζει πολύ περισσότερο. Ερχόμενος λοιπόν ο άγιος, έρχεται μαζί με την ευφροσύνη του, με το χαμόγελό του, με τα χαρακτηριστικά του, με τις εμπειρίες του, με την ζωή του• είναι ο ίδιος, έχει τα ίδια μυαλά, ζη όπως όταν ήταν κάτω στην γη. Επομένως, μπορώ πολύ εύκολα να αποκτήσω την ευφροσύνη, που μου είναι τόσο αναγκαία για να προσεύχωμαι άνετα.

Ο άγιος όμως δεν είναι μόνον η συντροφιά μας, η ευφροσύνη μας, είναι και «η πανήγυρίς μας εν τοις πρωτοτόκοις», η συμμετοχή μας στον χορό όλων των αγίων. Για να νοιώσωμε αυτή την πραγματικότητα, ας θυμηθούμε το όραμα του προφήτου Δανιήλ το σχετικό με την επικράτησι του Χριστού, της Εκκλησίας και των αγίων. Ο Προφήτης παρουσιάζει με θηρία τα διάφορα έθνη, τα οποία νικώνται από τον Υιόν του Θεού και πίπτουν, τον δε Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον επί νεφελών και τον Παλαιόν των ημερών καθήμενον επί του θρόνου του για να δικάση την οικουμένη, τα έθνη, τους βασιλείς, τις ψυχές των ανθρώπων. Τα πάντα

εξουθενώνονται, δεν μένει τίποτε, δεν αντιστέκεται τίποτε στον Υιόν του ανθρώπου. Σε αυτόν ο Παλαιός των ημερών χαρίζει την αρχή και την τιμή και την βασιλεία. Δηλαδή ο Πατήρ μεταβιβάζει τα δικαιώματά του στον Υιόν, παραδίδει τα πάντα στα χέρια του, μέχρις ότου αποκατασταθούν τα πάντα και ο Υιός τα παραδώση στον Πατέρα.

Άλλος Προφήτης λέγει, «η αρχή επί του ώμου αυτού». Με το ουσιαστικό «αρχή» δεν εννοεί τόσο την εξουσία, όσο την θεότητα· θέλει να δηλώση ότι η ύπαρξις του Υιού, και μάλιστα το είναι του, η δύναμίς του, είναι συνυφασμένη με την θεότητα, και επομένως ο Υιός είναι Θεός. Ο Υιός του ανθρώπου δεν είναι κάποιος άνθρωπος αλλά ο Υιός του Θεού. Η λέξις «αρχή» αποκαλύπτει την θεότητα του Υιού, ήτοι την αΐδιο πρόσληψι των πάντων εν τω Θεώ και τήν βεβαιότητα αυτής της αληθείας, και έτσι νοιώθομε μια ασφάλεια. Ο Υιός του ανθρώπου, ο οποίος ίσταται ανάμεσα στον Παλαιόν των ημερών και στον πεσμένο άνθρωπο, είναι ένας Θεός, μάλλον είναι ο Θεός.

«Αυτώ εδόθη η αρχή και η τιμή». Όλη η προσκύνησις, που απενέμετο στον Γιαχβέ, τώρα απονέμεται στον Υιόν του Θεού. Εμείς οι χριστιανοί, επικαλούμενοι τον Θεόν, εννοούμε τον Χριστόν. Ό,τι και αν κάνωμε, θα πούμε. Χριστέ μου. Και αν πούμε, Θεέ μου, πάλι τον Χριστόν εννοούμε. Το ότι ο Πατήρ έδωσε στον Υιόν όλη την τιμή, σημαίνει ότι τον έκανε και εκείνον βασιλέα, αρχιερέα, προφήτη, διδάσκαλο, τα πάντα. Ο δημιουργός Πατήρ έκανε τον Υιόν εξουσιαστή των πάντων και Κύριον όλων των ψυχών μετέδωσε τον εαυτό του στον Υιόν, μολονότι δεν υπήρξε χρόνος κατά τον οποίον ο Υιός δεν ήταν εν τω Πατρί, και τώρα, σαρκούμενος ο Υιός, ο Πατήρ του μεταδίδει με την άρχιερωσύνη και όλον τον κόσμο, ο οποίος συμβολίζεται με τα θηρία που νικά. Εν συνεχεία του χαρίζει τήν βασιλεία, την καινούργια βασιλεία, την ερχόμενη, την βασιλεία του Θεού, των αγίων, και όχι τα βασίλεια. Αυτά τα διέλυσε ως ατμίδα, καταποντίζοντάς τα στην υπό των βιαίων άνεμων ταρασσομένην θάλασσαν.

Και συνεχίζει ο Προφήτης: Ο Παλαιός των ημερών «έδωκεν το κρίμα τοις αγίοις». Οι προφητείες συνήθως έχουν κάτι ανακόλουθο· πρέπει κανείς να δη το νόημά τους με το πρίσμα της ιστορίας και με το πνεύμα των ιδίων των προφητών. «Το κρίμα σου τω βασιλεί δος», λέγει ο Ψαλμωδός. «Κρίμα» εμείς θα λέγαμε ότι είναι το δίκαιο, η απόδοσις της δικαιοσύ¬νης· κυρίως όμως είναι η δικαίωσις. Αλλά η δικαίωσίς μου είναι η νίκη μου. Αν παραδέχεσαι πως είχα δίκαιο, μου δίνεις την νίκη. Και εδώ το κρίμα έχει την έννοια της νίκης. Ο Παλαιός των ημερών όμως δεν έδωσε την νίκη σε αυτόν που έδωσε την βασιλεία και την τιμή και την αρχή, αλλά την έδωσε «τοις αγίοις». Δηλαδή τώρα όλα τα δικαιώματα του Υιού, την αρχή, την εξουσία, την προφητεία, την αρχιερωσύνη, τα παραδίδει στους αγίους, σε μας τον

νέο Ισραήλ.

«Και την βασιλείαν κατέσχον οι άγιοι». Πόσο εκφραστική είναι η Πάλαια Διαθήκη! Ανοίγεις τις πύλες, μπαίνεις μέσα και παίρνεις τα πάντα υπό την κατοχή σου. Ο Πατήρ παίρνει τα πάντα από τον Υιόν, με την αγάπη και την αποδοχή του Υιού, και τα παραδίδει στους αγίους. Την βασιλεία που είχε χαρίσει στον Υιόν, την παίρνομε εμείς. Επίσης, την τιμή του Υιού την δίνει σε μας. Άρα οι άγιοι γίνονται φορείς όλων των δυνατοτήτων, όλων των δυνάμεων, Όλων των εξουσιών, όλης της οντότητος, θα λέγαμε, του Χριστού. Εντεύθεν ο Χριστός είναι οι άγιοι και οι άγιοι είναι ο Χριστός, και έτσι έχομε πλέον την πανηγύρι των πρωτοτόκων, την ίδια την Εκκλησία, δηλαδή το σύνολο των αγίων, οι οποίοι λαμβάνουν από τον Θεόν την δικαίωσι και την νίκη. Ο Χριστός ευχαρίστως τους παραχωρεί τα πάντα, μέχρις ότου έλθη η ώρα που και εμείς θα τα παραδώσωμε σε εκείνον και εκείνος θα τα παραδώση στον Πατέρα. Τότε, θα κλείση η ιστορία, για να ανοίξη πια η αιωνιότης, η διαρκής σχέσις Θεού και ανθρώπου.

«Και την βασιλείαν κατέσχον οι άγιοι». Οι άγιοι άρπαξαν την βασιλεία, την κέρδισαν, την κατέκτησαν και την κρατούν γερά· την κατέχουν, δεν θα την κατάσχουν, τους την έδωσε ο Πατήρ. Και αν ερμηνεύσουμε τυπολογικά την Παλαιά Διαθήκη, το ανωτέρω χωρίο αναφέρεται στην Εκκλησία, πολύ δε περισσότερο στην βασιλεία των ουρανών. Αυτή η κατοχή δηλαδή είναι πληρέστατη και τελεία στους άγιους, οι οποίοι ήδη θριαμβεύουν στον ουρανό.

Οι άγιοι λοιπόν, τους οποίους προσκαλούμε στο κελλί μας, έχουν την νίκη, την κατοχή της βασιλείας των ουρανών. Επομένως, οι άγιοι είναι για μας η δυνατότητά μας, το περιβάλλον μας μέσα στο οποίο συγχορεύομε και εμείς ενώπιον του πολιού ουρανίου Πατρός και ενώπιον του Υιού του Θεού, ο οποίος μας παρέδωσε τα πάντα και μας έκανε θεούς, διά της προσλήψεως του φυράματός μας.

Άραγε, πώς οι άγιοι γίνονται για μένα η νίκη; Βεβαίως η νίκη υπήρξε ο Χριστός. Αυτός «εξήλθε νικών», αλλά την νίκη την παρέδωσε στους αγίους. Αυτό σημαίνει ότι οι άγιοι είναι η νίκη των δύο κόσμων που φέρω μέσα μου. Μέσα μου έχω από την μια τον φρικτό κόσμο των παθών μου, που δεν μπορώ να τον κάνω τίποτε. Δεν μπορώ να βάλω τα χέρια μου και να βγάλω τα πάθη από την καρδιά μου. Δεν μπορώ να διώξω τον λογισμό μου· δεν μπορώ να συγκρατήσω τα λόγια μου, διαρκώς μου ξεφεύγουν. Είμαι όλος εμπαθής, μαύρος, δυσώδης και τερατώδης. Από την άλλη όμως είναι μέσα μου και ο κόσμος των θείων επιθυμιών, ο κόσμος της αγάπης του Θεού, το όνειρό μου να πάω στον ουρανό. Εγώ στέκομαι ενώπιον των αγίων με αυτούς τους δύο κόσμους. Οι άγιοι είναι «η νίκη η νικήσασα τον κόσμον». Ποιός είναι ο κόσμος; Ο κόσμος είναι η αμαρτία, ο σατανάς, είναι όμως και η Εκκλησία, η ίδια η παρουσία του Χριστού. Ο κόσμος είναι αυτοί οι δύο οι

κόσμοι, ο Χριστός και η αμαρτία, δηλαδή ο σατανάς, ο οποίος οργιάζει και κυβερνάει τα πάντα -ακόμη και μένα- και τα ρίχνει στην φθορά. Οι άγιοι είναι η νίκη και των δύο αυτών κόσμων. Συγκαλώντας εγώ τους αγίους μου, συμμετέχω στην νίκη του αγίου και επιβάλλω την νίκη αυτή και στον κόσμο.

Οι άγιοι είναι ακόμη η προσκύνησις του Κυρίου, ο οποίος, αφού εκενώθη, εδόθη σε αυτούς και υπάρχει εντός τους. Άλλωστε οι Πατέρες σαφώς λέγουν ότι «επί το πρωτότυπον διαβαίνει η προσκύνησις». Όπως, όταν προσκυνώ την εικόνα ενός αγίου ή το λείψανό του -που πολλώ μάλλον έχει τα στίγματα όχι των αιμάτων, αλλά του Αγίου Πνεύματος διότι αγιάσθηκε-, η προσκύνησις γίνεται στον άγιο, έτσι και η προσκύνησις ενός αγίου, της ζώσης εικόνος του Θεού, μεταβαίνει επί το πρωτότυπον, τον Θεόν.

Ποιός μπορεί να αρνηθή τις Οικουμενικές Συνόδους, την πείρα των Πάτερων; Όσο ανόητος και ψυχρός να είναι, αυτό δεν μπορεί να το κάνη. Δηλαδή μπορεί να πη, δεν σε νοιώθω, Θεέ μου. Αλλά δεν μπορεί να πη, δεν υπάρχεις, διότι δεν μπορεί να είπε ψέματα ο Μέγας Βασίλειος, ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο άγιος Χρυσόστομος, ο Μέγας Αθανάσιος, ο άγιος Διονύσιος. Κάποιος θα είπε τήν αλήθεια. Ένας μόνον να είπε την αλήθεια, ο Θεός είναι εδώ μπροστά μου.

Οι άγιοι είναι και το μέλλον μου, η βασιλεία των ουρανών. Επειδή, οι άγιοι «κατέσχον την βασιλείαν», σημαίνει ότι τώρα αυτοί κυριαρχούν, αυτοί έχουν τα κλειδιά, για να ανοίξη η θύρα της βασιλείας, αυτοί έχουν τους θρόνους. Επομένως, έχοντας μαζί μου τον άγιό μου ή τους άγιους μου, κατέχω το μέλλον, εισέρχομαι στο μέλλον, στην βασιλεία των ουρανών, που θέλω να πάω. Η εσχατολογία μου δεν είναι κάποια θεωρία, κάποια φιλοσοφία, είναι μία αλήθεια. Με τους αγίους εισέρχομαι στον κόσμο τον οποίο επιθυμούσα μέχρι προ μιας στιγμής ή, καλύτερα, έχω το μέλλον μου έδώ, διότι το μέλλον μου είναι οι άγιοι.

Οι άγιοι είναι επίσης η παρρησία μου. Όταν τόσο δικαιωματικά, τόσο εξουσιαστικά εισέρχωμαι με τον άγιο στην βασιλεία των ουρανών, ο άγιος είναι για μένα η παρρησία μου. Επειδή αυτός είναι μέσα, αρπάζει και μένα. Λέμε στην λειτουργία μας, μετά τον καθαγιασμό των τιμίων δώρων: «Έτι προσφέρομέν σοι την λογικήν ταύτην λατρείαν υπέρ των προπατορων, πατέρων, πατριαρχών, προφητών». Γιατί; Διότι αυτοί μπήκαν στην βασιλεία των ουρανών.

Εφ’ όσον λοιπόν οι άγιοι είναι το μέλλον μου, και εφ’ όσον εγώ είμαι μέλος του σώματος του Χριστού, οι άγιοι αυτοί είναι η οικογένειά μου και η τιμή μου. Μπαίνοντας και εγώ στον χορό τους, γίνομαι οικείος του Θεού. Από εκεί που ήμουν ένας απλός άνθρωπος, ένας οικογενής, γεννημένος σε ένα σπίτι, δούλος ή υιός, γίνομαι ο οικείος, ο σύμφυτος, ο φίλος, ο υιός του Θεού. Τί άλλο μπορώ να

επιθυμήσω; Τί άλλο θα ήθελα να έχω και δεν το παίρνω καλώντας μπροστά μου τους αγίους; Και όλα αυτά μου τα δίνει ο άγιος, χωρίς εγώ να τα επιδιώκω, χωρίς να αναλογίζωμαι τι θέλω. Όλα τα τακτοποιεί ο άγιος. Όπως πάω στον δικηγόρο μου και εκείνος τακτοποιεί την υπόθεσί μου και μου στέλνει την απόφασι, έτσι ακριβώς και οι άγιοι ρυθμίζουν τα πάντα. Εγώ, αφού τον επικαλέσθηκα, πάω και κοιμάμαι· εκείνος όμως, ενώ εγώ κοιμάμαι, συνεχίζει την πορεία του και μου ετοιμάζει τα πάντα.

Συχνά παρουσιάζουν τους ασκητάς να προσεύχωνται μέσα σε μια σπηλιά μπροστά σε μια εικόνα, κατά κανόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Κάποιος άγιος προσερχόμενος μπροστά στην εικόνα της Παναγίας είχε πάρα πολλούς σαρκικούς πειρασμούς. Μα τί έπαθα, αναρωτιόταν. Εγώ προσεύχομαι στην Παναγία, και ο σατανάς συνεχώς με πειράζει. Πότε θα σταματήση; Τότε παρουσιάζεται ο σατανάς και του λέγει: Γιατί διαμαρτύρεσαι; Εσύ φταις. Μην προσκυνάς αυτή την εικόνα, και εγώ δεν θα σε πολεμήσω άλλη φορά. Του είπε την αλήθεια. Ο σατανάς στις υποσχέσεις του είναι πιο τίμιος από εμάς. Οι άγιοι εξόρκιζαν τον σατανά και έλεγε την αλήθεια. Εμείς, και να μας εξορκίζουν, δεν την λέμε.

Δέχθηκε ο σατανάς να φύγη, αρκεί ο μοναχός να σταματούσε να προσκυνά την εικόνα, διότι η προσκύνησις, το άνοιγμα των χειρών μπροστά σε εκείνη την εικόνα, ήταν η τελεία επιτυχία. Αν, σκέφθηκε ο σατανάς, σταματήση να προσκυνά την εικόνα, τότε δεν χρειάζεται να τον πειράζω εγώ. Μόνος του θα χάση την βασιλεία, την παρρησία, και θα πέση σε απομόνωσι, θα ξεφύγη από τα χέρια του Θεού και θα παύση να είναι κάτω από το εκχυνόμενο αίμα του Χριστού, και κάτω από το Άγιον Πνεύμα που τον βρέχει και τον σκεπάζει.

Εχομε λοιπόν μαζί μας τον Θεόν, την Αγία Γραφή, δηλαδή όλη την ιστορία της Εκκλησίας και όλη την οικονομία του Θεού, έχομε τους αγίους, πιθανόν και τα έργα των χειρών μας. Ποιός απομένει να μπη στο κελλί μας; Αυτός που κατά κανόνα λείπει είναι ο εαυτός μας, και κυρίως ο νους μας, διότι τριγυρίζει. Το πρόβλημα τώρα είναι να βάλωμε μέσα εκεί και τον εαυτό μας. Οι άγιοι έρχονται, ο Θεός έρχεται, όλοι υπακούουν στον «βραχύ τι παρ’ αγγέλους ηλαττωμένον» άνθρωπο, δεν υπακούει μόνον ο ίδιος στον εαυτό του ούτε και στην προσκλη¬σι του Θεού. Γι’ αυτό, το μεγάλο πρόβλημα στην αγρυπνία μας είναι η παρουσία του ιδίου του εαυτού μας. Προφανώς, αυτή επιτυγχάνεται διά της προσευχής.

(Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου. «Νηπτική ζωή και Ασκητικοί κανόνες», εκδ. Ίνδικτος- Αθήναι 2011, σ. 482-494)